

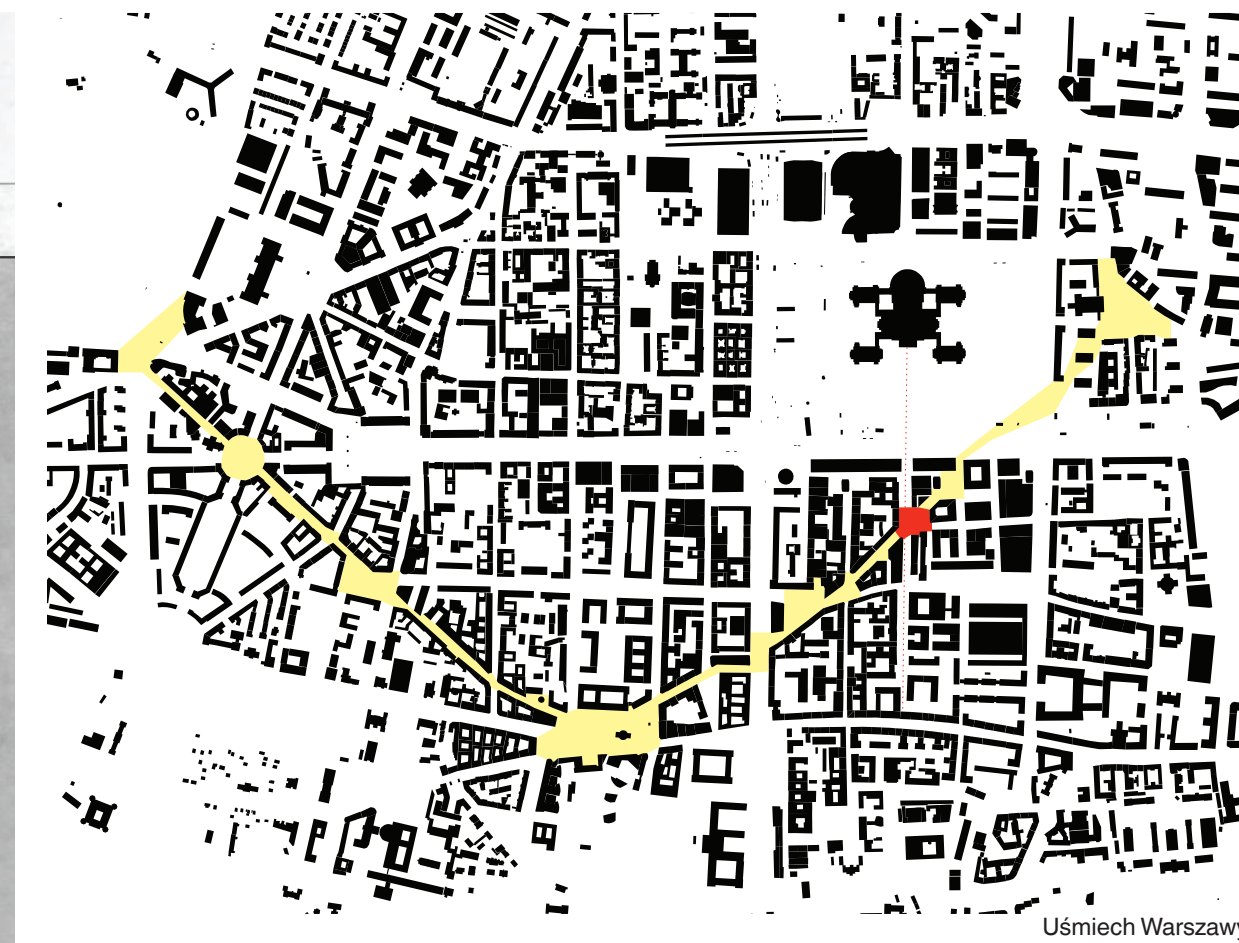
rzut 1:250

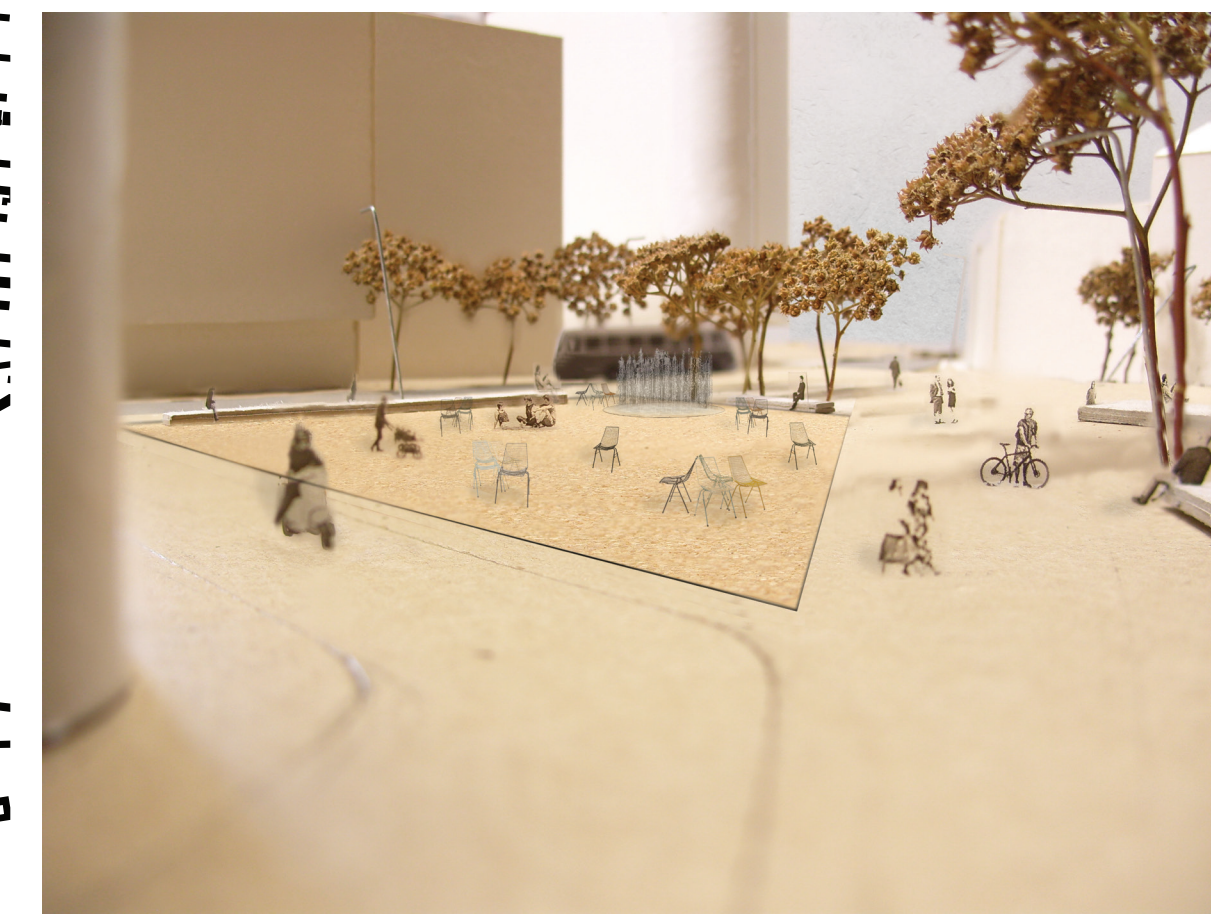
przekrój A-A 1:250

przekrój B-B 1:250

Ułmiech Warszawy

„miejska podłoga”

Salon miejski o dwóch skalach

„Warszawy jest znacznie więcej, niż to widać” przekonuje historyk sztuki Jarosław Trybuś. Nagromadzenie niedokończonych, nierzadko sprzecznych projektów, różnych pomysłów na te same miejsca, czyni to miasto wyjątkowym. U zbiegu ulic Jasnej, Zgody i Złotej wielka, niedokończona, socjalistyczna oś podporządkowana Pałacowi Kultury spotyka się z osiemnastowiecznym traktem Mokotów-Ujazdów-Grzybów, znanym obecnie jako „Ułmiech Warszawy”. Przed wojną głównym bohaterem trójkątnego placu był Dom Pod Orłami. Dziś bohaterów jest dwóch, a plac ma kształt prostokąta.

Projekt zakłada wydobycie owego podwójnego charakteru, utworzenie węzła miejskiej przestrzeni publicznej o dwóch skalach. Zachowuje pamięć historycznej klinowej formy, przy jednoczesnym uznaniu obecnego czworobocznego kształtu. Honoruje oba niezwiązane ze sobą pomysły na miasto, by podkreślić to, co dla dzisiejszej Warszawy tak charakterystyczne - jej wielowątkowość. Wokół dwóch najważniejszych kierunków powstaje zestaw miejsc - powiązanych ze sobą, lecz autonomicznych.

W centralnej części placu, na granicy stref oddziaływania Pałacu Kultury i Domu Pod Orłami, pomiędzy wielką i małą skalą znajduje się trójkątny punkt charakterystyczny w postaci grupy niskich drzew. Widoczny w osiach większości ulic, które dochodzą do placu, zwraca uwagę już z daleka. Nisko zawieszony sufit, posadzka z drobnego żwirku oraz pobliska fontanna nadają mu półformalny charakter „miejsca do posiedzenia”.

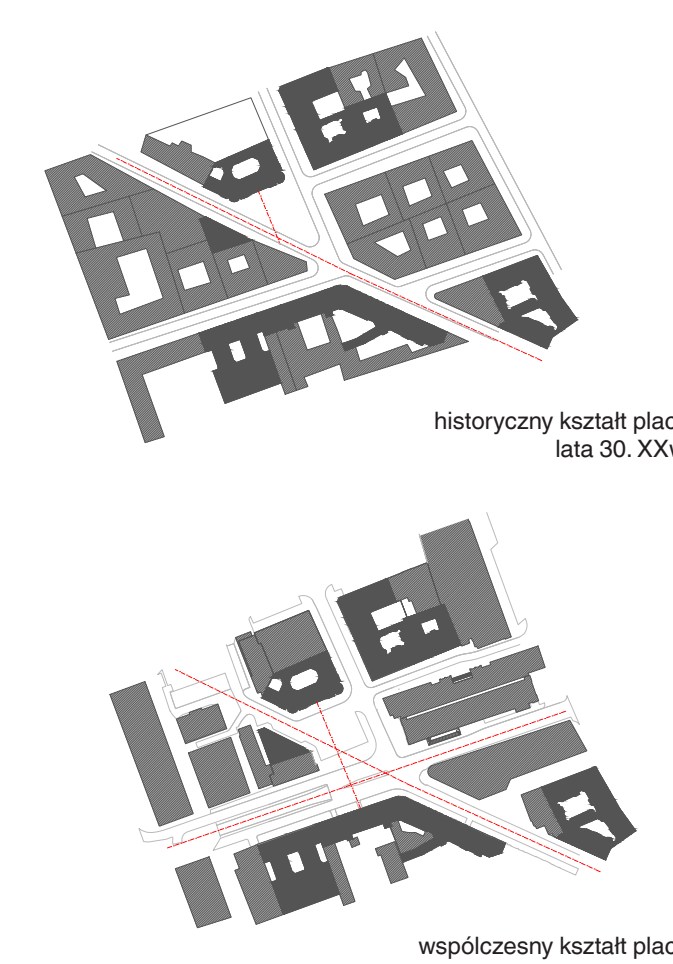
Stąd w stronę gmachu banku rozciąga się elegancja „miejska podłoga”. Przestrzeń publiczną rozumiana tutaj jako ogólnodostępne przedłużenie własnego mieszkania zachęca użytkowników do swobodnego zagospodarowywania. Luźno porostawiane krzesła oddają kontrolę nad placem w ręce przechodniów. Gęsta faktura kamiennej posadzki nadaje jej ludzki wymiar, skłania do siadania bezpośrednio na ziemi. Od ulicy strefę tę oddziela długa, dwustronna ławka. Przewleglą krawędź wyznacza szlak Ułmiechu Warszawy.

Południowej części placu nadano bardziej formalny charakter. Wszystkie elementy zagospodarowania podporządkowano wielkiej skali Pałacu Kultury. Krawędź przestrzeni publicznej została z tej strony zmiękczona podwójnym szpalerem niskich drzew. Po między nimi ujęte w wysypane drobnym żwirkiem pola stoją duże betonowe ławki. Tutaj również znalazło się miejsce na stoliki sąsiednich lokali gastronomicznych.

Jeszcze jedno miejsce specjalnie określa miejsce siedzisko-paleta w części zachodniej. Podobnie jak centralna grupa drzew znajduje się na granicy dużej i małej skali. Stanowi punkt obserwacyjny, z którego jednym spojrzeniem objąć można cały plac.

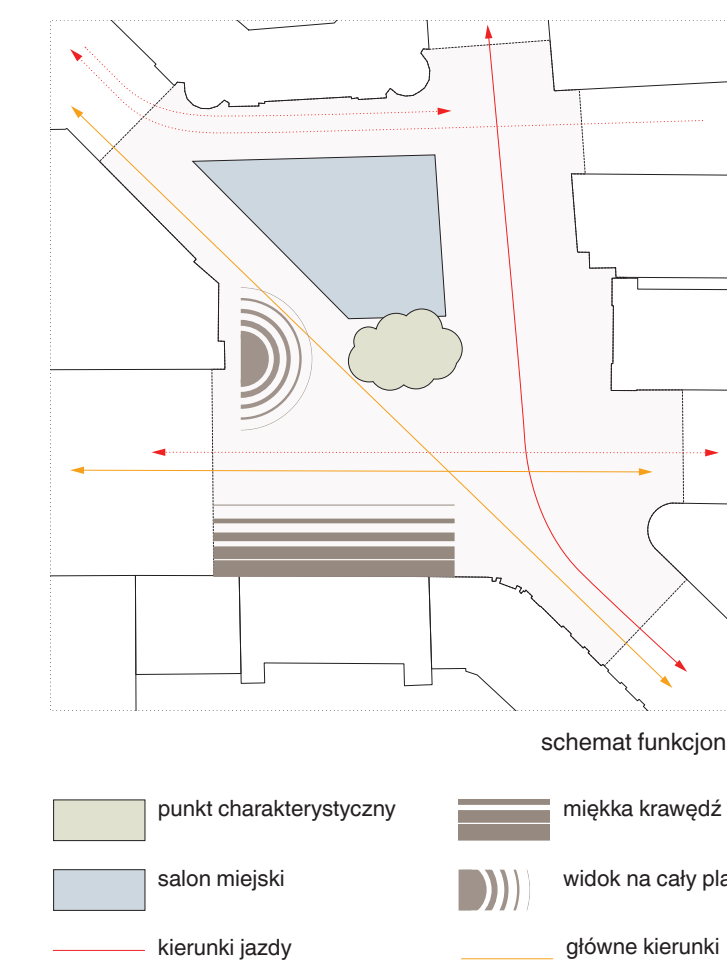
Poszczególne elementy spina jednolita posadzka z ciemnoszarego gnejsu. Stanowi neutralne tło dla budynków z różnych okresów i tworzy z nimi harmonijną całość.

Piękno w projekcie rozumiemy jako porządek, zasadę, której podporządkowane są wszystkie elementy placu, brak przypadku. Piękno tkwi również w subtelnych różnicach między zastosowanymi materiałami, w precyzji detalu. Ograniczamy środki wyrazu do minimum, by wydobyc to, co najważniejsze: myśli przewodnią oraz charakter poszczególnych miejsc.

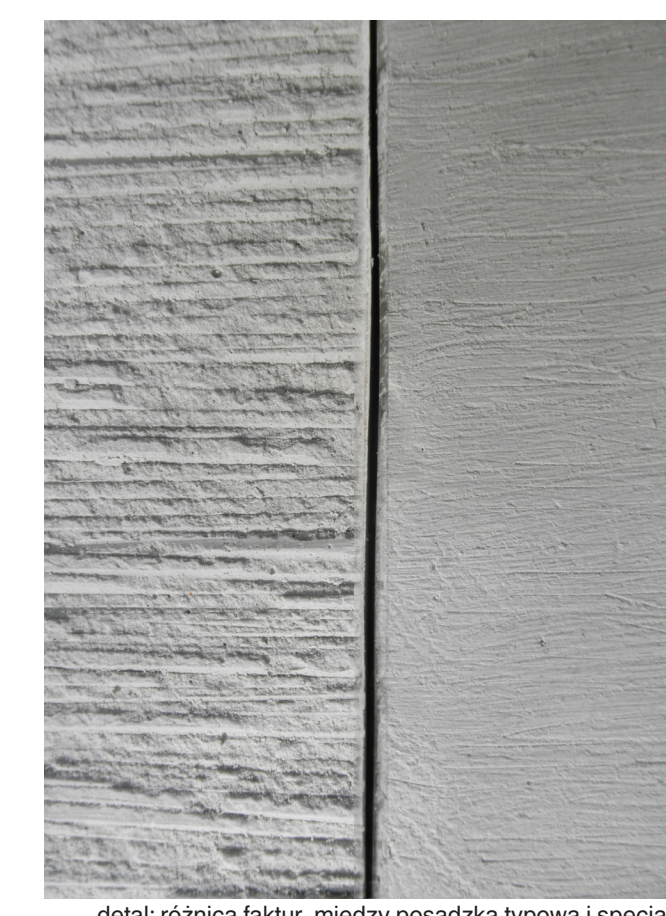

historyczny kształt placu lata 30. XXw.

współczesny kształt placu

schemat funkcjonalny

detal: różnica faktur między posadzką typową i specjalną

strefa niskich drzew w punkcie charakterystycznym

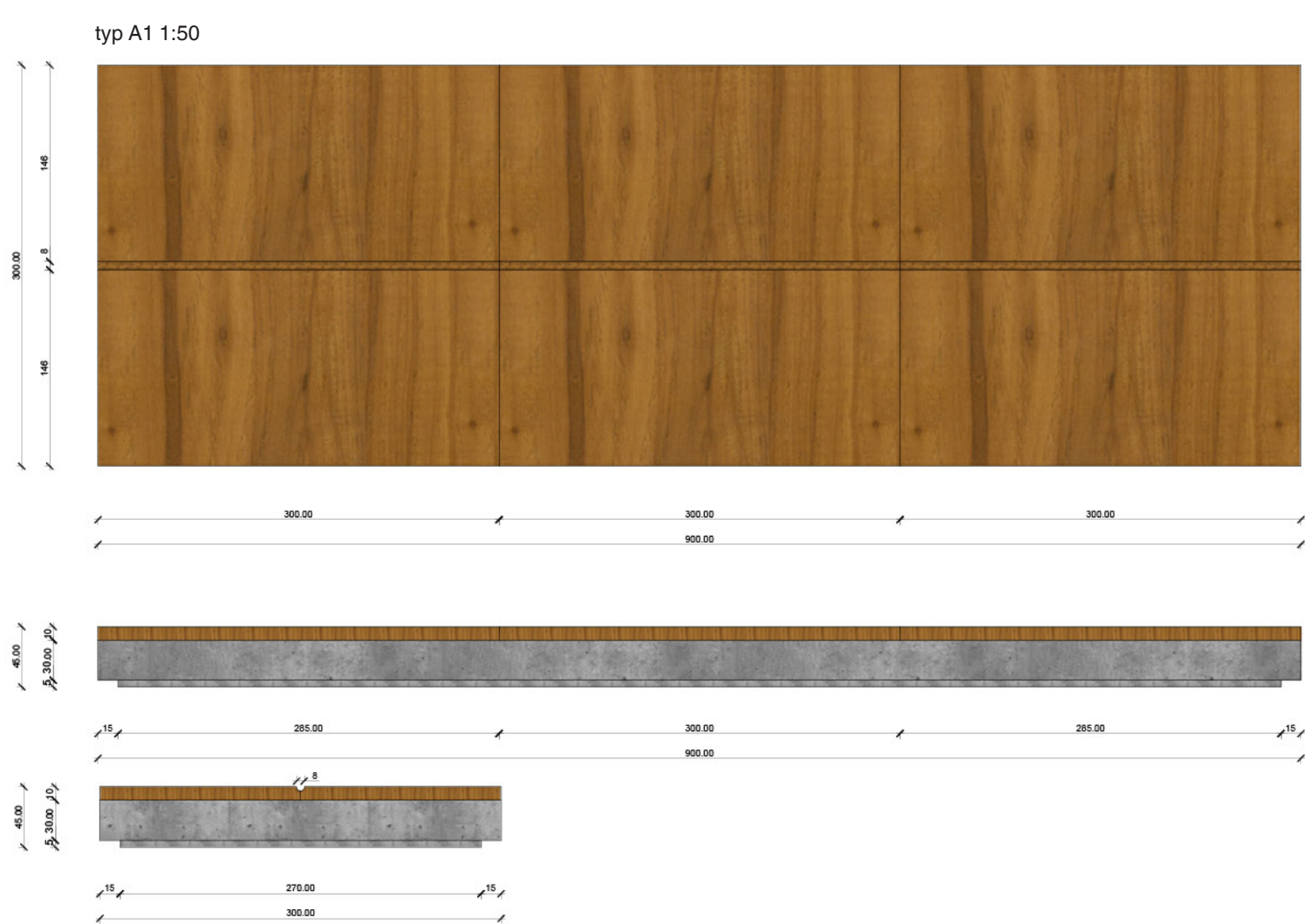
widok spod południwej miękkiej krawędzi

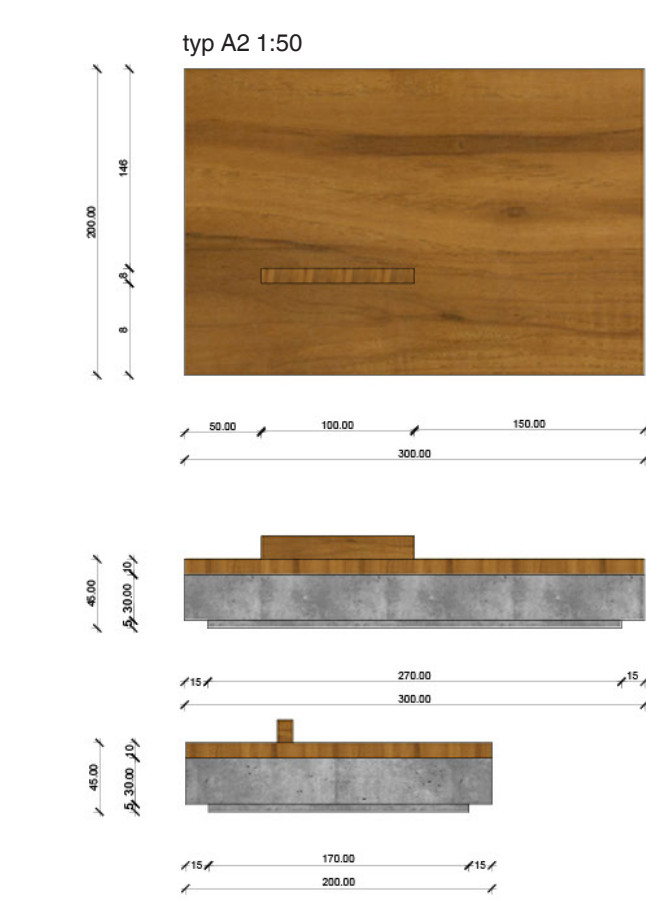
siedzisko w zachodniej części placu (typ A2)

widok na plac z ulicy Zgoda

typ A1 waga: 29t (monolit) można obniżyć wagę odlewając tylko skorupę z fibrobetonu
typ B1 waga: 3,5t
typ B2 waga: 8,5t
typ A2 waga: 6,2t (monolit) można obniżyć wagę odlewając tylko skorupę z fibrobetonu

Rodzina mebli miejskich

Idea: Tworząc rodzinę mebli dla placu u zbiegu ulic Jasna, Zgoda i Złota towarzyszyła nam chęć nadania poszczególnym typom siedzisk wyrazu, który będzie korespondował z przestrzenią publiczną oraz podkreślał jej różnicowane znaczenia. Jednocześnie zależało nam na zachowaniu uniwersalności mebli.

Użyliśmy dwa materiały: masywne laminowane płyty położone na betonowym korpusie. W ten sposób łączymy komfort użytkowania z miejskim szykiem.

Funkcja: Podstawowym typem rodziny jest powtarzalna średniej wielkości ława (typ A1). Rytmicznie wstawiana wzdłuż osi stanowi swoistą widownię, dla której tłem jest PKiN. Nieregularnie wstawione opracie pozwala na różne sposoby użytkowania: siedzenie, podparcie się lub leżenie.

Ława specjalna (typ A2) o większej skali umiejscowiona na granicy dwóch stref: bardziej kameralnej wzdłuż tzw. „Uśmiechu Warszawy” oraz wielkoskalowej osi PKiN, staje się miejscem odpoczynku oraz obserwacji toczącego się na placu życia.

Dwie podłużne ławki (typ B), znajdujące się na posadzce specjalnej na przedpolu Domu pod Orłami, wyznaczają delikatną granicę między strefą rustykalnej posadzki specjalnej, a jezdnią ulicy Jasnej i resztą placu. Dzięki ustawieniu ławek na nogach mebel jest granicą, która jednocześnie łączy.

Technologia: Korpusy ław mogą być odlewane w całości bądź w mniejszych elementach prefabrykowanych i razem łączonych w jedną całość. Na gotowy betonowy korpus nalepiane są 10 cm laminowane płyty o zwiększonej odporności na zarysowania (lakier akrylowy). W przypadku ławek typu B należy użyć betonu UHPC (Ultra High Performance Concrete).